

Багато років тому напередодні Різдва я тихо лежав у своєму ліжечку. Не шарудів простирадлами. Дихав повільно й беззвучно. І дослухався до звуку, якого, як сказав мені друг, я ніколи не почую: дзеленькання дзвіночків Санта-Клауса.

— Санти не існує, — наполягав мій друг, але я знав, що він помиляється.

Далеко за північ я таки учув звуки, — але не тельняккання дзвоників. Знадвору почулося шипіння пари і брязкіт металу. Я виглянув з вікна і побачив потяг, що зупинився просто під моїм будинком.

Його огортав фартушок
пари. Сніжинки легенько
спадали довкола. У відчинених
дверях одного з вагонів стояв
кондуктор. Він витяг великий
кишеньковий годинник
і глянув спершу на нього,
а потім на моє вікно.
Я натягнув капці й накинув
халатик. Навшпиньках
спустився сходами і вийшов
надвір.

— Усім зайняти свої місця! —
прокричав кондуктор, і я
підбіг до нього.

— Чудово, — мовив він. —
Ти їдеш?

— Куди? — запитав я.

— На Північний полюс,
звісно, — такою була його
відповідь. — Це — *Полярний
експрес*.

Я вхопився за його
простягнуту руку, і він
утягнув мене всередину.

